

Mai mult, sunt eu oare gata să împărtășesc destinul lui Isus, care este și al ucenicului, de a participa la suferințele și încercările Lui, sau mai curând mă las condus de ispita de a-i dicta lui Cristos o mântuire născocită de mintea mea? O atitudine care reflectă convingerea că știm de ce avem noi nevoie se dovedește a fi mai mult decât imprudentă. Doar cel care s-a detașat de toate și care are conștiința „orbirii” sale, poate cere vindecarea de la Isus Cristos pentru a începe o viață nouă.

Pr. Tarciziu Șerban



Calendarul săptămânii
27 octombrie - 3 noiembrie 2024

- 27 D DUMINICA A XXX-A D.P.A.; Sf. Evarist, pp. m.
- 28 L Ss. SIMON ȘI IUDA, AP.
- 29 M Ss. Narcis, patriarh de Ierusalim; Felician, m.
- 30 M Sf. Gerard de Potenza, ep.
- 31 J Sf. Alfons Rodriguez, clg.
- 1 V TOȚI SFINȚII
- 2 S POMENIREA TUTUROR CREDINCIOȘILOR RĂPOSAȚI
- 3 D DUMINICA A XXXI-A D.P.A.; Ss. Martin de Porres, clg.; Silvia, mamă

Gândul săptămânii

“Cea mai potrivită cale de a-i sărbători pe sfinți este aceea de a le semăna lor. De ce n-am încerca să trăim ca ei, fie și numai o zi, de ziua lor?” (Fericitul Vladimir Ghika)



Foaia
LITURGICĂ



27 octombrie 2024 • DUMINICA A XXX-A D.P.A. • Sf. Evarist, pp. m.

LECTURA I

Pe orbi și pe șchiopi îi aduni din colțurile pământului.

Citire din cartea profetului Ieremia 31,7-9

Așa vorbește Domnul: “Strigați de bucurie pentru Iacob, chiuțiți de veselie pentru conducătorul neamurilor! Faceți să se audă «Aleluia!» și spuneți: «Doamne, mântuiește-l pe poporul tău și pe restul lui Israel!» Iată, îi aduc înapoi din țara de nord, îi adun din colțurile pământului; printre ei sunt orbi, șchiopi, femei însărcinate și care nasc: o mare adunare se întoarce aici. Ei vin plângând și rugându-se; îi conduc să meargă la torente de apă, pe un drum drept pe care nu se vor poticni, pentru că eu voi fi un tată pentru Israel, iar Efraim va fi întâiul meu născut”.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 125(126),1-2ab.2cd-3.4-5.6 (R.: 3)

R.: Domnul a făcut pentru noi lucruri minunate.

Când Domnul i-a întors pe locuitorii Sionului din robie, ni se părea că visăm.

Atunci, gura ni s-a umplut de strigăte de bucurie și limba, de cântări de veselie. R.

Atunci se spunea printre neamuri: “Lucruri mari a făcut Domnul pentru ei”.

Lucruri mari a făcut Domnul pentru noi și suntem plini de bucurie. R.

Întoarce, Doamne, captivitatea noastră

ca pâraiele în Negheb!
Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu bucurie. R.

Plecând, mergeau și plâneau aruncând în pământ sămânța; venind, se întorceau cu strigăte de veselie, purtându-și snopii. R.

LECTURA A II-A

Tu ești preot în veci, după rânduiala lui Melchisedec.

Citire din Scrisoarea către Evrei 5,1-6

Fraților, orice mare preot este luat dintre oameni, pus pentru oameni în relațiile cu Dumnezeu, ca să ofere daruri și jertfe pentru păcate. El poate avea compătimire pentru cei care sunt în ignoranță și în rătăcire, întrucât și el este cuprins de slăbiciune și din cauza ei trebuie să ofere jertfe pentru păcate atât pentru popor, cât și pentru sine. Nimeni nu-și ia singur această cinste, ci numai cel chemat de Dumnezeu, la fel ca Aaron. Tot la fel și Cristos: nu și-a atribuit de la sine gloria de a deveni mare preot, ci i-a dat-o acela care i-a spus: “Fiul meu ești tu; eu astăzi te-am născut”; după cum se mai spune în alt loc: “Tu ești preot în veci, după rânduiala lui Melchisedec”.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

cf. 2Tim 1,10

(Aleluia) Mântuitorul nostru Isus Cristos a nimicit moartea și a făcut să strălucească viața prin evanghelie. (Aleluia)

EVANGHELIA

Rabbuni, să-mi recapăt vederea!

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Marcu 10,46-52

În acel timp, ieșind din Ierihon Isus cu discipolii săi și cu o mulțime numeroasă, un cerșetor orb, Bartimeu, fiul lui Timeu, stătea lângă drum. Auzind că este Isus din Nazaret, a început să strige și să spună: “Fiul lui David, Isuse, îndură-te de mine!” Mulți îl certau ca să tacă, însă el striga și mai tare: “Fiul lui David, îndură-te de mine!” Oprindu-se, Isus a spus: “Chemați-l!” Și l-au chemat pe orb spunându-i: “Curaj, ridică-te, te cheamă!” Iar el, aruncându-și haina, a sărit în picioare și a venit la Isus. Isus, întrebându-l, i-a zis: “Ce vrei să fac pentru tine?” Orbul i-a spus: “Rabbuni, să-mi recapăt vederea”. Atunci Isus i-a zis: “Mergi, credința ta te-a mântuit!” Îndată și-a recăpătat vederea și îl urma pe cale.

Cuvântul Domnului

Episodul vindecării orbului de la Ierihon, citit în duminica a treizecea de peste an, se situează imediat după momentul în care Isus a prezis pentru a treia oară că, mergând la Ierusalim, va fi dat la moarte, dar că va și învia (Mc 10,32-34). Or, tocmai atunci când

cei doisprezece apostoli nu au înțeles gravitatea anunțului făcut de Isus, când cei doi fii ai lui Zebedeu se grăbesc să ceară locurile de vază de lângă tronul de slavă al Învățătorului lor și când ceilalți ucenici contestă atitudinea celor doi frați, nutrind însă și ei aceeași ambiție, mesajul pascal este întrezărit și primit de un cerșetor orb de la porțile Ierihonului. Dar să remarcăm faptul că persoana cea mai săracă (lipsită de orice bun personal) se dovedește a fi și cea mai disponibilă. Acel orb nu are, precum ucenicii, vreo idee preconcepțată cu privire la regalitatea lui Isus în care crede. El nu face decât să asculte și să spere. Iar când vocea lui poate fi auzită, el începe să strige cu putere și perseverență: Fiul lui David, ai milă de mine! În rugămintea sa, orbul nu cere ceva precis (precum fiii lui Zebedeu), ci așteaptă doar ca privirea Mântuitorului să se oprească asupra lui. Perseverența lui (în care putem întrezări o expresie de credință mare, deschisă și primitoare) este răsplătită. Isus îl cheamă, iar orbul, părăsindu-și haina (simbolul vieții trecute), se ridică și

vine către Cel ce l-a chemat. Și, deși este fiul lui Timeu, el nu se sprijină pe nimeni din familia sa sau pe trecutul său, ci pășește hotărât către Cristos. Or, această atitudine manifestă deja trăsăturile adevăratului ucenic care a devenit atunci când a răspuns la chemare, când a renunțat la trecutul său și, după vindecarea săvârșită de Isus ca răsplată pentru credința sa, când l-a urmat pe Cel care l-a vindecat. Dar ce diferență între acest nou ucenic și ceilalți! Pe când însoțitorii lui Isus Cristos sunt plini de ambiții, orbul nu dorește decât să vadă clar și să-și conformeze viața celor văzute. Iar credința lui l-a mântuit și l-a vindecat, întrecând astfel până și grupul celor doisprezece apostoli. În fața unui astfel de model nu putem să nu ne întrebăm: Care este atitudinea mea față de Isus? Ce exprimă rugăciunea mea? Nu cumva încerc să mă folosesc de Isus pentru a-mi satisface dorințele adesea meschine ori ambițiile personale, sau, dimpotrivă, rugăciunea mea mă așează în atitudine de ascultare, de disponibilitate și de primire a voinței lui Dumnezeu?